

גדל "קדימה" — כזה היה השם אשר ניתן. ספק שבה אירוניה, לסובורוב ע"י בעלי בריתו אוסטריים (במלחמת הבלקן ובאיטליה) ואנשי חוץ אחרים. לנוכח שם זה, יש למצוא משום אירוניה של זמן, של מצבים ושל גורל — בדברים הבאים השאובים ממכתבו של הרוזן רוסטופצ'ין, מהצירות יוסית בוינה, אל סובורוב, בשעת מסע הנסיגה המהולל של זה מאיטליה דרך הרי שוויצרה, שנת 1799: "בוינה זכה פעלך הנהדר האחרון לכינוי — „נסיגה נאה ביותר"; לו ידעו הם לסגת ככה — אולי מוזן כובשים את התבל כולה".

לחמית העולם השניה ניסתה להתחיל, בענין קוירגן מבוזרים, במקום בו סיימה הראשונה — כל פנים, ביירתה הקלאסית של מלחמת החפירות שבראשונה: בחזית המערב שבצרפת. אך הפעם יוצא קוי החפירות שבגבול הצפון עד מהרה עזי שדרות ממוכנות, בסיוע מפציצים, ומערכת-הבסון יצורה שבגבול המזרח — קו מגיינו — אוגפה וכתורה. גם בחזית המזרח לא עמדו, בשנות המלחמה האשונות, קווי עמדת-השדה בפני מחץ מרוכז אלא פרקי זמן קצרים. רק במחציתה השניה של מלחמת-נוולם החל לחזור ולהתעצב כמחדש שווייה-המשקל, שהופר, בין השריון והמפציץ המסתערים, לבין פוירה ומכונת-היריה. אכן, גם אז לא תורה, "התאבנות הקוים" האופינית למלחמת העולם הראשונה, אם נוצר שווי משקל דינמי בין התקפה להגנה פעילה, במשחק הכוחות ההדדי שבין שריון, טילירה, אש-אבטומטית, נשק א. ט. וכוחות אויר — כולם, ככוחות תנופה ומגן גם יחד.

רקע זה, של תקומת ערכה של הגנת-שדה מבוצרת כגורם במלחמה — אך לא גורם א.ט. ייכול — נתבכשה התורה המיוחדת של תנופה-ומגן במלחמת-ביצורים בשדה של שלהי מלחמת-עולם השנייה, אשר תמציתה מוגשת לקורא שלנו בסקירה „הסתערות על עמדה מבוצרת“ (ממס' 22) מפני עטו של ציין צבא. אמריקאי. ועם כל לגלולי התנאים והממדים הרי גרעיני המצבים ככללים עשויים להתגלות כביר-חוקק גם במציאותם של מבנים אפריים במרחבי ארץ-ישראל. ואמר הנ"ל הוכן לפני ג' שנים ובינתיים נחשדו בדברים: 18 כלים, תחת 12, בבטליון ארסלדור בארצ-ישראל.

שנות חרשות בשטח של המבנה והציוד של כוחות צבאיים — לא תמיד מוצאות הן את שמות המיידית. יש ועוברת תקופה לא קצרה של גישושים והתנסות — לעתים, אף של אדישות פשוטה בי החידושים, מתוך קפיאה על השמרים. לפני כ־20 שנה נתפרסם ספר מאת מחבר שוויצרי, איש צווע והוגה דעות בבעיות צבא ומלחמה, ובו — נסיון לבחון את המבנה והזיון הקיימים של יחידות נגד וגדולות ולסמן קוים להתפתחותן ההכרחית לעתיד. באתו ספר הובלט התפקיד הצפוי לרובים ציאוטומטיים והרובים האוטומטיים, אשר יפעלו לא במשימות מקלע, אלא כנגירובים, המאפשרים רציפות אש מכסימלית. והנה בשנת 1949, צריך עדין קצין אמריקאי להעלות כגירובים הרגילים של ה"ב אותו ויכוח עצמו על התפקיד הראוי של רובה־אישי בעל כושר אש אוטומטי, ככלי יסוד לכיתת גלים — כשצבא ארה"ב, שזכה מכל צבאות העולם באשר לזיונו, עומד עדין בשלב (והשאלה היא — שלב־ביניים הוא) של זיון הרגלי־הפרט שלו ברובה האוטומטי־למחצה (גרנד").

לפי שכלפי 20 שנה והמאמר הדשטא, היו בין המניעים (בהודמנויות של שירות-הערכה-וניחות בחוג רכבת, מערכות") לנסיון בירור הבעיות של מבנה כיתת-רגלים הדישה ויוונה המובעת ב,עצמת האש יתה" (עמ' 29). אולם בירור זה חורג מתחומי הענין של רובים אוטומטיים-למחצה, ומספל, כאמור, לבינות צידה-לקרב של כיתה רובאית בזמנו.

ד"ר **על סוגי הרובים האבטומטיים והאבטומטיים למחצה**, שברשימה "עצמת האש בכיתה
בבית", הושמט בטעות רובה ה"ג'ונסון האמריקאי חצי-האבטומטי. זמן קצר לאחר שהוכנס הגרנד

קל, טוח, דיוק וכו'. — דומות לאלה של הגרנד, ואינו גופל ממנו כמעט במאומה.

הפילוסוף היווני הנודע אפלטון, היה נוהג להלביש את גופו מחשבון והרהוריו באצטלות של "דושיה" בינו לבין ידיד או תלמיד. ובצורה זאת נשתמרו רבים מהם בשביל הקוראים שבדורות הבאים. השיחה בענין הגדנ"ע (עמ' 36) שבוחרת זו ספק באם תעורר כעבור אלף או אלפים שנה את הענין באותה מידה. אכן, נתינה האמת להאמר, כי השיחה התכונה להיות שיחה מענייני דיומא אקטואליים, ובמידה שכיונה אל כך — כיונה לאם מטרחה. היא משקפת, בעיקרה, שיחה (ולא דושיה) אשר אמנם נתקיימה בפועל בחוג מערכת "מערכות"; ותכליתה — לשמש מעין פתיחה לעיון ודיון נוספים בבעיות הכשרת הנוער למילוי תפקידו ההגנתי והחלוצי.

במאבק המתמיד שבין סוג נשק אחד למשנהו, המציין את ההיסטוריה הצבאית. יש וסוג זין אחד מכריע את השני ויורש את מקומו (כך) — עליתו של חיל הפרשים. תחת חיל הרגלים, בתור סוג החיל העיקרי, ערב ימי הביניים). אך יש ומתוך ההתנגשות עולה סינסזה חדשה, העונה לפחות חלקית, על משאלותיו של הצד האחד והן של הצד השני, שבהתנגשות גורמי מלחמה, ויש הרואים, בכללים "ללא רתע" שבודורנו משום מענה משולב כזה, שיש בו כדי לסכם, לפחות סיכום חלקי, את הדרך קרב הגדול שבין חיל הרגלים לארטילריה בדרות האחרונים: ארטיילרית רגלים הנישאת ומטלטלת, עם הרגלי עצמו ועל ידיו. ככל הכרות יכולת. המלוח סוג זין חדש — כן גם נוסחה זאת תמצא ודאי פגומה, אם יותר ואם פחות. אך יש בסוג כלים זה כדי לעורר ענין מיוחד בכל צבא ומדינה, הנעדרים תעשיה מהכבדות ביותר, ועם זאת רוצים הם לקיים את יכולתם הלוחמת על רמת השכלול הגבוהה ביותר, האפשרית לגביהם. תשלובת הרשימות שבוחרת זו (עמ' 40) מכוונת למתן הממצאות ראשונה בענף הזין החדש, הן ביחסו לחילותותהנים המקובל והן מבחינת תפקידיו במסגרת חיל-הרגלים.

"כלי היריה ללא רתע" — הנו חלקו השני (הגדול בהרבה) של המאמר, אשר הפרק הראשון, שבו, על העקרונות הפיזיים-הבלטיים המונחים ביסוד סוג כלי זה (לעומת כלים ארטילריים, "מסורתיים") ניתן בחוברת הקודמת של "מערכות". המשכו זה של המאמר עומד קודם כל על ההשוואה של תכונות שני סוגי הכלים האלה במלחמה; ולצורך זה גם ניתנת בו הגדרה מסכמת לסוגי הארטילריה המסורתית, וחלוקתם לפי הגודל והסגולות. הוא עומד במיוחד על תעודתם הטקטית של הכלים ללא-רתע. המאמר של מגזר ל. ס. פולקנר "תוספת עצמת אש לחיל-הרגלים", מסכם את הערכת צבא ארה"ב לנשק החדש ויתכן, כי בולטת בו, הפטרייטיות המקצועית של הצבא וסוגו החיל בהם טופח. מגמות ההתפתחות והאפשרויות השונות של סוג כלי היריה החדש הובלטו במיוחד בסקירה "קני-לא-רתע" שיקולים ומגמות.

התמונה של צות הקנה ללא דת, הניתנת (בעמ' 28), בנפרד מהמדור „קנים ללא דת“, היא הבאורים הנלוים אליה, באים להבליט את המסיבות הממשיות של הפעלתם 'הטקטית' של כל־אש חדישים אלה. ויש לעיין בה הן לפני הקריאה באותו מדור, והן לאחריה.

הפתגם רוסי אומר: "אין התפוח נופל
ההרחק מעצור"; בדרך הטבע צריכים היו
לגלגוליו של הכדור (מערכות ג') לשקף
את לגלגוליו של הרובה עצמו. סקירת הסי-
נוס, התפתחות הנשק הקל מאת רב-
זרוע אלכסנדר כץ (עמ' 53) בהנה פתק
הזכור, על גושא זה, העומדת להופיע בהר-
צאת, מערכות. כדי לעמוד היטב על בעיות
וגורמי היסוד, אשר הביאו את הרובה
החדש, בהתפתחותו, עד הלום — ייטיב
לקורא לעשות באם עיניו בראשיתו של כלי-
הזרוע זה של חיל-הרגלים.

